

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. Z.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k. kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. akt II Ka [...], zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 2 marca 2018 r., sygn. akt VI K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego M. Z. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 marca 2018 roku w sprawie VI K [...] Sąd Rejonowy w W. uznał oskarżonego M. K. Z. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za ten wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 5 lat i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego D. K. 10.000 zł tytułem nawiazki.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2018 r., sygn. II Ka [...], zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że wymierzoną karę pozbawienia wolności podwyższył do 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a za podstawę prawną zasądzonej nawiazki przyjął art. 46 § 2 k.k. w miejsce art. 46 § 1 k.k., zaś w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wywiódł obrońca skazanego, który zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie przepisów:

„1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 k.p.k. poprzez przeprowadzenie wadliwej kontroli instancyjnej w zakresie oceny zarzutów apelacji dotyczących obrazu przez Sąd I instancji art. 170 § 1 k.p.k., które to zarzuty dotyczyły m.in. oddalenia wniosku dowodowego o powołanie biegłego ds. bezpieczeństwa ruchu drogowego w zakresie wykazania, czy oznakowanie, organizacja ruchu oraz parametry techniczne dróg w miejscu zdarzenia spełniały wymogi przepisów prawa, jak również wskazanie w jaki sposób miały wpływ ewentualne nieprawidłowości na zachowanie kierowców w dniu zdarzenia pomimo braku w materiale dowodowym zgromadzonym w toku sprawy oceny i wpływu na zachowanie kierowców błędnego, skrzyżowania dróg, a w szczególności wpływu na zachowanie oskarżonego, błędnego oznakowania drogi, a polegającego na ustawieniu znaku pionowego A-7 (oznaczenie drogi podporządkowanej) na drodze powiatowej nr [...] w odległości oddalonej od tarczy skrzyżowania niezgodnie z zasadami wynikającymi z treści Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach (Dz. U. z 2003 r. nr 220 poz. 2181), po której poruszał się w dniu zdarzenia oskarżony;

2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, iż opinia sporządzona w sprawie była zupełna i odpowiadała na pytania dotyczące poprawności oznakowania skrzyżowania dróg powiatowych, a w szczególności drogi powiatowej nr [...] po której przemieszczał się oskarżony, w sytuacji, gdy wniosek dowodowy obrony o sporządzenie opinii dotyczył materii nie objętej treścią opinii sporządzonej w toku sprawy, a wynik oceny oznaczenia skrzyżowania dróg w dniu zdarzenia, w przypadku ustalenia jego niezgodności z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa mógł mieć wpływ na zachowania uczestników ruchu w tym zachowanie oskarżonego w dniu zdarzenia, a konsekwencji na ocenę znamion strony podmiotowej przestępstwa;

3. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 168 k.p.k. poprzez pominięcie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przyczyn pominięcia celowości oceny na zachowanie oskarżonego faktu wadliwego oznakowaniem skrzyżowania drogi powiatowej nr [...] znakiem A-7 a poprawnym, normatywnym oznakowaniem drogi podporządkowanej, dla której dopuszczalna prędkość administracyjna w dniu zdarzenia wynosiła powyżej 60 km/h, zgonie z zasadami wynikającymi z powszechnie obowiązujących przepisów prawa regulujących zasady i warunki oznaczenia dróg publicznych."

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w S. oraz zmienionego nim wyroku Sądu Rejonowego w W. i przekazanie sprawy oskarżonego do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. wniósł o uznanie jej za oczywiście bezzasadną.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (por. m.in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Odnosząc się do zarzutów kasacji przypomnieć należy, że ustawodawca precyzyjnie wskazał, jakie wymogi musi spełniać rzetelna kontrola odwoławcza, nakładając na sąd rozpoznający apelację obowiązek „rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym” (art. 433 § 2 k.p.k.). Sąd

Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podkreślał, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. ma charakter bezwzględny i nakazuje sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów zawartych w środku odwoławczym, zaś pominięcie niektórych z nich, czy też odniesienie się do nich jedynie ogólnikowe, bez podania konkretnych i rzeczowych argumentów, dla których nie zostały uwzględnione, stanowi naruszenie art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2018 r., IV KK 358/17; z dnia 12 marca 2018 r., II KK 382/17, z dnia 13 grudnia 2017 r., II KK 304/17).

Przenosząc powyższe ogólne dyrektywy na grunt rozpatrywanej sprawy należy stwierdzić, że kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd Okręgowy w S. spełniała wymogi art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., była przeprowadzona rzetelnie i poprawnie, zaś podniesione w kasacji zarzuty zmierzały jedynie do wywołania niedopuszczalnej na tym etapie postępowania ponownej oceny dowodów po myśli skarżącego. Tymczasem, dokonując kontroli odwoławczej zapadłego w sprawie rozstrzygnięcia Sąd Odwoławczy rozważył należycie wszystkie zarzuty zawarte w apelacji, a dotyczące zwłaszcza oceny zgromadzonych dowodów, podstaw dokonania ustaleń co do zachowania skazanego, oceny wpływu oznakowania skrzyżowania na zachowania przez niego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, potrzeby powoływania kolejnych biegłych w sprawie, czy oddalenia wniosków dowodowych obrony i dał temu wyraz z pisemnym uzasadnieniem swojego wyroku.

Zawarte w apelacji i w istocie powtórzone w kasacji zarzuty ogniskują się wokół problemu związanego z oceną wpływu oznaczenia skrzyżowania, na którym doszło do wypadku komunikacyjnego, będącego przedmiotem postępowania, na zachowanie skazanego. Analiza pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu II instancji w kontekście podniesionych zarzutów kasacyjnych prowadzi do stwierdzenia, że Sąd II instancji rozważył stawiane zarzuty, w tym zarzut dotyczący obrazy art. 170 § 1 k.p.k. oraz potrzeby powołania w sprawie kolejnych biegłych (s. 8 - 10 uzasadnienia). Przypomnieć należy, że co do przyczyn oddalenia wniosków dowodowych, stanowiących obecnie podstawę zarzutów kasacji, wypowiedział się już Sąd I instancji, wydając stosowne postanowienia i je uzasadniając. Wniosek dowodowy dotyczący wywołania opinii biegłego ds.

bezpieczeństwa ruchu drogowego został oddalony przez Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 23 lutego 2018 r. na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. (k. 578). W ramach kontroli apelacyjnej i odniesionych zarzutów Sąd odwoławczy zaakceptował tę decyzję, dokonując oceny stawianych w apelacji zarzutów. Przypomnieć w tym miejscu należy jedynie, że właściwym miejscem do wskazywania powodów oddalenia wniosków dowodowych jest uzasadnienie postanowienia wydawanego na podstawie art. 170 § 1 k.p.k., a nie uzasadnienie wyroku. Uznać zatem należało, że rzeczywistym zamiarem wnoszącego kasację było zakwestionowanie prawidłowości decyzji Sądu I instancji w zakresie wskazanego wniosku, co w kontekście podstaw i przesłanek kasacyjnych, uznać należało za oczywiście błędne stanowisko.

Brak jest również podstaw do stwierdzenia zasadności zarzutu polegającego na rażącym naruszeniu prawa procesowego w zakresie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. Zarzut ten w swej treści jest tożsamy z zarzutem sformułowanym w pkt 5 *tiret* trzeciej apelacji. Stosownie zaś do dyspozycji art. 201 k.p.k. wezwanie tych samych biegłych bądź powołanie nowych jest możliwe, jeżeli opinia jest niepełna, niejasna, albo gdy zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między różnymi opiniami wydanymi w tej samej sprawie. W rozpoznawanej sprawie zarówno Sąd Rejonowy w W., jak i Sąd Okręgowy w S. oceniły sporządzoną w sprawie opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków jako wiarygodną i zasługującą na pełną akceptację, a przy tym pełną, jasną, szczegółową i logiczną. Oba procedujące w sprawie Sądy nie dostrzegły ponadto sprzeczności w przedmiotowej opinii, które uzasadniałyby potrzebę powołania nowych biegłych, co do okoliczności objętych przedmiotową opinią. Zadaniem sądu kasacyjnego nie jest z pewnością dokonywanie ponownej oceny przeprowadzonych opinii biegłych, jak zdawać się może chciałby tego skarżący. Marginalnie podkreślić należy, że w sytuacji, gdy opinia biegłego jest pełna dla sądu, który swoje stanowisko w tym względzie uzasadnił, to fakt, iż opinia taka nie spełnia oczekiwań uczestników postępowania, nie jest przesłanką dopuszczenia kolejnej opinii (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2013 r., IV KK 178/13). Trudno jest także czynić w sposób skuteczny Sądowi odwoławczemu zarzut nieprzeanalizowania dowodu z opinii biegłego pod kątem niepełności i niejasności

w zakresie poprawności oznakowania drogi powiatowej i skrzyżowania w sytuacji, gdy wywoływany dowód z opinii biegłego nie był wprost powołany na te okoliczności. Przeprowadzony dowód z opinii biegłego dotyczył zagadnień związanych z rekonstrukcją wypadku, a nie rozmieszczenia znaków na trasie przejazdu skazanego M. Z. do miejsca zdarzenia. Dostrzec trzeba, że w pisemnych motywach rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy w S. wskazał na przyczyny uznania tego zarzutu, stawianego już w apelacji, za nietrafny. Sąd ten poddał analizie zarzuty apelacji w kontekście dowodu z opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków S. K., m.in. w zakresie ustnej uzupełniającej opinii (k. 450v – 451), co do możliwości zauważenia przez skazanego przy prawidłowej obserwacji drogi znaku ostrzegawczego A - 7, a także wyjaśnił, dlaczego inne okoliczności (ustalone w oparciu o postępowanie dowodowe) dyskwalifikują stawianą przez skarżącego w apelacji tezę o nieprawidłowym oznakowaniu skrzyżowania.

Także sformułowany przez skarżącego zarzut kasacyjny dotyczący nieprawidłowej oceny zarzutów apelacji w zakresie wpływu nieprawidłowości oznakowania skrzyżowania na zachowanie skazanego jako uczestnika ruchu drogowego interpretować należy jako ponowną próbę przeforsowania stawianej przez obrońcę tezy. Tymczasem stwierdzić trzeba, że Sąd II instancji w sposób wyczerpujący odniósł się do tej kwestii. Skarżący nie zauważa przede wszystkim tego, że sądy orzekające w sprawie wyjaśniły co było przyczyną zdarzenia, w tym to, iż oznakowanie drogi czy skrzyżowania nie było przyczyną wypadku komunikacyjnego, lecz niebezpieczna prędkość pojazdu prowadzonego przez skarżącego, która uniemożliwiała podjęcie jakiegokolwiek manewru obronnego oraz to, że skazany wjeżdżając na drogę z pierwszeństwem przejazdu nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu innemu uczestnikowi ruchu. W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy w S. także i w tym zakresie dopełnił standardu kontroli odwoławczej, rozważając w sposób adekwatny zarzuty apelacyjne. Biorąc pod uwagę jakość i zakres wywodów samej apelacji Sąd odwoławczy był uprawniony do przyjęcia zaprezentowanego sposobu podsumowania swoich rozważań w tym zakresie.

Reasumując stwierdzić należy, że istota wniesionej kasacji zmierza do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu I instancji. Jakkolwiek w kasacji

postawiono zarzuty formalnie skierowane wprost pod adresem Sądu odwoławczego, to w istocie rzeczy powtórzono w niej argumenty podnoszone wcześniej w apelacji, formalnie jedynie dostosowane do potrzeb postępowania kasacyjnego. Zarzuty kasacyjne skarżący sprowadza zaś do przedstawienia własnego odmiennego stanowiska co do prawidłowości oceny przeprowadzonych dowodów i ustalenia stanu faktycznego. W tych warunkach kasacja skarżącego staje się w istocie próbą wymuszenia ponownej kontroli merytorycznej ustaleń faktycznych Sądu I instancji, a więc swoistej kontroli trzecioinstancyjnej. Tak sformułowane zarzuty nie mogą w trybie postępowania kasacyjnego stanowić skutecznej podstawy zaskarżenia i wskazują na oczywistą bezzasadność kasacji.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.